

Trettonde söndagen i Treenighetstid

Befrielsen i Kristus – Den dövstumme mannens söndag

Jes. 29:17-24; 2 Kor. 3:4-18; Mark. 7:31-37; Ps. 70:3b-6

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Varför kom den dövstumme mannen till Jesus? Varför bad man Jesus om att han skulle lägga händerna på honom? Var det för att Jesus skulle välsigna mannens tunghäfta och bekräfta hans dövhet? Nej, han som kom till vår Herre ville förändring. Han ville läka.

Jesus tog den dövstumme mannen bort från folkskaran; bort från allt brus. Jesus tog honom bort från omvärldens påverkan till en ny plats; ett scenbyte; en resa som för själen var långt längre än de korta meter fötterna gick. Och Han sade ”Effata!”, öppna dig!

Jesus berör. Han rör vid; griper tag i mannen och han talar ord till honom. Det är Sanningens ord som gör människan fri.

Varför kommer vi till Jesus Kristus? Vi som är halta och lytta, sjuka och svaga; vi som också behöver göras hela? Varför mödar vi oss den korta sträckan hit till Hans Kyrka? Är det för att vi vill bekräftas som de döva och stumma vi är; för att få välsignelse för våra febriga gärningar?

Nej, vi kommer hit för att förändras; för att bli nya skapelser. För att vi önskar och vill det. Vi kommer hit för att be om Guds välsignelse över vår vilja att bli hela. Vi kommer hit och vi rör oss upp till altaret för att bokstavligen gripas av Kristus; ta emot Sanningen och därigenom befrias.

Redan då vi står här inför det allra Heligaste så gör vi det för att Kristus Jesus har tagit oss bort från folkvimlet; bort från bruset och omvärldens påverkan. En kort resa till fots men en långt längre för själen. Vi står här för att våra hjärtan har hört och törstar efter mer.

Vad hade hänt om den skråniga folkmassan följt efter och trängt sig emellan Jesus och den dövstumme?

Vad händer när det världsliga, likt ett berg, tillåts ta plats mellan altaret och den som söker Sanningen?

*

Med söndagens tema som är befrielsen i Kristus kommer vi inte runt den debatt¹ som just nu och på nytt pågår om huruvida vår Frälsare, Jesus Kristus, kan tillåtas vara den enda vägen till Gud. En av debattörerna hävdar² att det är ”johannesevangelisten” (vilken Kyrkan känner som den helige aposteln Johannes) som uttrycker sin kärlek till mästaren och själv lägger orden i munnen på Kristus Jesus då han säger ”Jag är vägen och sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig.”³

Vad debatten egentligen bottenar i är frågan om det verkligen är klokt att tillåta Jesus Kristus operera bland människor helt utan den världsliga maktens kontroll och överinseende. Jo, det är precis så. För den världsliga maktens företrädare – och bara Gud vet vem som inspirerat dem – vågar inte; vill inte låta människan bli fri. Detta förklaras i en lång rad korrekta termer som jämlikhet, normkritik och demokrati. Och man avlönar ett prästerskap som av maktthunger, bekvämlighet eller skir aningslöshet inte är annat än det berg; den vaxpropp som hindrar Sanningens ord att höras. Men som vi läser i Psaltaren: ”Bergen smälter som vax inför Herren, inför hela jordens Herre.”⁴

Det ligger i den världsliga maktens intresse att människan inte skall lyssna till Sanningen. Det är bekvämare om hon är stum. Sådant har i alla tider premierats och bekräftats. Varför skulle det inte också välsignas...

*

Vänner, det jäser och bubblar under ytan idag. Många är missnöjda; känner sig undanskuffade och åsidosatta. Och det är bra att människan vaknar. Samtidigt är det helt avgörande att i detta se upp; höra upp. För baserat på exempelvis profeten Jesajas ord om att ”de som gått vilse i anden skall få förstånd, de missnöjda skall ta emot undervisning”⁵, kan vilken politisk idé eller synkretistisk tanke som helst anses vara svaret. Men vi har svaret och, även om somliga vill hävda motsatsen, Kyrkan gör anspråk på att känna till vägen till såväl Sanning som befrielse.

Det är ingen tillfällighet att man talar om frihetskämpar. Och det är i sanning en kamp den Kristna Kyrkan för i världen; en hård, kall och cynisk värld mot vilken bara finns en egentlig väg. Det är den väg som är kantad av vad vi talade om förra söndagen, nämligen ödmjukhet inför Sanningen. Vi sade också att det första steget mot ödmjukhet är lydnaden; att lyssna. Så öppna dig.

¹ DN Debatt ”Vår kyrka måste vara öppen för andra religioner”

² Se tidningen Dagen

³ Joh. 14:6

⁴ Ps. 97:5

⁵ Jes. 29:24

Den helige aposteln Paulus uppmanar oss på samma sätt som de kristna i Filippi att ”Stå fasta i Herren, [...] Gläd er alltid i Herren. [...] Gör er inga bekymmer för något utan låt Gud i allt få veta era önsknings genom åkallan och bön med tacksägelse. Då skall Guds frid, som övergår allt förstånd, bevara era hjärtan och era tankar i Kristus Jesus. För övrigt, [fortsätter han:] allt som är sant och värdigt, rätt och rent, allt som är värt att älska och uppskatta, ja, allt som kallas dygd och förtjänar beröm, tänk på allt sådant. Vad ni har lärt och tagit emot, [...] det skall ni göra. Då skall fridens Gud vara med er.”⁶

Det är svårsmält i vår tid att befrielsen ligger i lydnad. Det går på tvärs med allt vad vi kallar förnuft och förstånd. Men det vi känner som förnuft ligger som en grå, blöt yllefilt över våra huvuden. I Ordspråksboken heter det att ”En dåre är den som litar på eget förnuft, den som följer visheten går säker.”⁷ Och aposteln Paulus pratar, i dagens epistel, om hur detta skynke lyfts bort: ”närhelst någon omvänder sig till Herren, tas slöjan bort. Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet.”⁸

Så varför kom den dövstumme mannen till Jesus? Var det för att Jesus skulle välsigna mannens tunghäfta och bekräfta hans dövhet? Var det för att han bad om att fortsätta leva ofri och avskärmad från livet? Nej, han ville förändring. Han ville läka och bli fri från sina bojor. Han hörde: Sanningen skall göra er fria.⁹

⁶ Fil. 4:1-9

⁷ Ords. 28:26

⁸ 2 Kor. 3:16-17

⁹ Joh 8:32